

48. І ввів народ, що зійшовся на сьому місці, побачивши, що ставалося, бачивши себе в гряді, вернув ся.

49. Стояли ж усі знаками Його оддалеки й жінки, що поприходили сідом за Ним із Галілеї, дивлячись на се.

50. І ось чоловік, на ймя Йосеф, що був радник, чоловік добрий і праведний,

51. (сей не пристав до ради й діла їх) в Ариматеї, міста Ієрусалимського, що також сподівався царства Божого;

52. сей, прийшовши до Пилата, просив тіла Ісусового.

53. І, знавши Його, обгорнув Його плащаницю, і положив Його у гробі ввійденому, де нікоми ніхто не лежав.

54. І був день пятниця, а субота свята.

55. Поприходивши ж слідом жінки, що прийшли в Галілеї, дивлячись на гроб, і як положе було тіло Його.

56. І вернувшись наготовили пахощів та м'яса, а в суботу відпочивали по заповіді.

ГОЛОВА 24.

Першого ж дня тижня, вельми рано, прийшли вони на гроб, неучи, що наготовили, пахощів; і другі з ними.

2. Знайшли ж камінь відкочений від гробу.

3. І ввійшовши не знайшли тіла Ісуса.

4. І сталося, як зумілись вони від сього, ось два чоловіки стояли перед ними в шатах ясних.

5. Як же полякались вони й нахилили лице до землі, рекли до них: Чого шукаєте живого між мертвими?

6. Нема Його тут, а встав. Згадайте, як Він промовляв до вас, ще бувши в Галілеї;

7. глаголючи: Що мусить Син чоловічий бути виданим у руки чоловіків грешників, і бути розбитим, і третього дня воскреснути.

8. І агадали слова Його,

9. і, вернувшись од гробу, сповістили про се все одинадцятьох і всіх інших.

10. Була ж Марія Магдалина, та Йоанна, та Марія Яковова, й інші з ними, що оповідали перед апостолами се.

11. І вийшло перед ними яко відумка слова їх, і не поняли віри ім.

12. Петр же, вставши, побіг до гробу; й, нахилившись побачив тільки плащаницю, що лежало, й пішов, сам у собі дивуючись тим, що сталося.

13. І ось двоє з них йшло того ж дня на село, зване Емаус, гоней з шістьдесять од Ісусалиму.

14. І розмовляли вони між собою про все те, що стало ся.

15. І сталося, як розмовляли вони та перепитувались, і сам Ісус наближивши ся, йшов з ними.

16. Очі ж їх були вдержані, щоб не пізнали Його.

17. Рече ж до них: Що се за речі, про котрі розмовляете між собою йдучи, та сумуєте?

18. Озвав ся ж один, на ймя Клеопа й каже до Него: Хибя Ти один заохочий у Ісусалимі, і не знавши, що стало ся в Йому, самі дивимися?

19. І рече ім: Що ж таке? Вони ж сказали Йому: Про Ісуса Назарянина, що був муж пророк, сильний ділом і словом перед Богом і всім народом,

20. як вдали Його архиєрей та князі наші на суд смертний і розпнали Його.

21. Ми ж уповали, що се Він, що третій се день їде сьогодні, як се стало ся;

22. тільки ж і жінки деякі з наших налякали нас, бувши рано при гробі.

23. і, не знайшовши тіла Його, прийшли оповідувати, що явлення ангелів бачили, котрі глаголють, що Він живий.

24. І пішли деякі з наших до гробу, й знайшли так, як і жінки казали; Його ж не бачили.

25. І рече Він до них: о безумні і ліниві серця вірувати всьому, що промовили пророки!

26. Чи не мусів се терпіти Христос і ввійти в славу свою?

27. І, почавши від Мойсея і від усіх

пророків, вясняв ім у всіх писаннях чаше; бо дух тіла й костей не має, як бачите, що я маю.

28. І наближались до села, куди йшли, й Він зробив, ніби хоче йти далай.

29. Вони ж удержували Його, кажучи: Зостань ся з нами; бо вже настане чир, і нахилив ся день. І ввійшов, щоб зостатися із ними.

30. І сталося, як сів Він за стіл з ними, взявши хліб, благословив, і переломивши, подав ім.

31. Ім же відкрились очі, й пізнали вони Його; й став ся Він невидимий ім.

32. І казали вони один до одного: Хибя ж серце наше не горіло в нас, як промовляв до нас у дорозі, і як розкривав нам писання?

33. І, вставши тієї ж години, вернулись у Ісусалим і знайшли згромаджених одинадцять, і тих, що були з ними,

34. як говорили: Що встав Господь справді і явив ся Симонові.

35. І розповіли вони, що сталося у дорозі, і як пізнали Його в ламанню хліба.

36. Як же се вони говорили, сам Ісус став посеред них, і рече ім: Упокій вам.

37. Вони ж, полякавшись і перестрашившись, думали, що духа бачать.

38. І рече ім: Чого стрівожились? і чого думки встають у серцях ваших?

39. Дивіть ся на руки мої і ноги мої, що се сам я. Дотикайтесь мене й бачте, бо дух тіла й костей не має, як бачите, що я маю.

40. І, се глаголючи, показав ім руки й ноги.

41. Ще ж як не поняли вони віри з радощів та дивувались, рече ім: Маєте що їсти тут?

42. Вони ж Йому показали риби печеної частину та медового стільника (кряжку).

43. І взявши, їв перед ними.

44. Рече ж ім: Опе ж слова, що глаголав я до вас, ще бувши з вами, що мусить справдити ся все, писане в законі Мойсейовому, й пророках, і псалмах про мене.

45. Тоді розкрив ім розум розуміти писання,

46. і рече ім: Що так написано й так треба було терпіти Христу й воскреснути з мертвих третього дня,

47. і проповідуватися в імя Його по всьому світу, і відпущенню гріхів між усіма народами, почавши від Ісусалиму.

48. Ви ж свідки сього.

49. І ось я посилав обігування Отця мого на вас; ви ж сидіть у городі Ісусалимі, поки окаянеться сягло з вами.

50. І ввів їх геть аж до Вітанії, і, знавши руки свої, благословив їх.

51. І сталося, як благословив їх, одступив од них і возніс ся на небо.

52. Вони ж, поклонившись Йому, вернулись у Ісусалим, з радощами великими;

53. і пробували раз у раз у церкві, хвалячи й благословлячи Бога. Аминь.

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СВЯТОГО ПАВЛА.

ГОЛОВА 1.

У почні було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було Слово.

2. Воно було в почні у Бога.

3. Все Ним стало ся; і без Него не стало ся ніщо, що стало ся.

4. У Йому життя було: й життя було світлом людям.

5. І світло у темряві світить, і темрява Його не обняла.

6. Був чоловік посланий від Бога, ймя йому Іоан.

7. Сей прийшов на світування, щоб свідкувати про світло, щоб усі вірували через него.

8. Не був він світло, а щоб свідкувати про світло.

9. Було свято правдиве, що про-свічу кожного чоловіка, що прихо-дять на світ.

10. На світлі був, і світ Нім на-став, і світ Його не пізнав.

11. У свов прийшов, і свої не прий-няли Його.

12. Которі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими стати сь, що вірують в імя Його:

13. що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родили сь.

14. І Слово тілом стало сь, і пробу-вало між нами (ї бачили ми славу Його, славу, яко Єдинородного від От-ця), цовне благодати і правди.

15. Йоан свідчує про Него, й по-кликував, глаголючи: Се той, про кого казав я: За мною грядущий поперед мене був; бо перш мене був.

16. І з повноги Його ми всі прийня-ли й благодать за благодать.

17. Бо закон через Мойсея даний був; благодать і правда через Ісуса Христа стала сь.

18. Бога ніхто не бачив ніколи; єди-нородний Сын, що в лоні Отця, той висинив.

19. І се свідчення Йоанове, як пі-сали Жиди з Єрусалиму свідченьків та левитів, щоб спитали Його: Хто ти сь?

20. І визнав, і не відпер сь; а ви-знав: Що я не Христос.

21. І питали Його: Що ж? Ілия сь ти? І рече: Ні. Пророк сь ти? І від-казав: Ні.

22. Казали ж йому: Хто ж сь? щоб нам одповідь дати тим, що пісали нас. Що кажеш про себе?

23. Рече: Я голос покликуючого в дуєтні: Випрошайте дорогу Господ-ню, як глаголав Ісаія пророк.

24. А послани були з Фарисєв.

25. І питали вони Його, й казали йо-му: Чого ж хрещиш, коли ти не Хри-стос, ні Ілия, ні пророк.

26. Відказав їм Йоан, глаголючи: Я хрещу вас водою; серед вас же сто-їть, котрого ви не знаєте:

27. се за мною Грядущий, що попе-ред мене був; котрому я недостовн розвязати ремени обува Його.

28. Се в Ритаварі стало сь, за Йор-даном, де Йоан хрестив.

29. Назавтра бачить Йоан, що Ісус айде до него, й рече: Ось Агнецъ Бо-жий, що бере на себе гріхи світа.

30. Се Той, про кого я казав: За мною граде муж, що поперед мене був, бо перше мене був.

31. І я не знав Його, та, щоб явив сь Ізраїлеві, для того прийшов я, хре-стятчи водою.

32. І свідкував Йоан, глаголючи: Що бачив я Духа, злинувшого як го-луб з неба, і став він над Ним.

33. І я не знав Його; та пославший мене хрестити водою, той мені глаго-лав: На кого побачиш, що Дух злине та стане над Ним, се той, що хрестить Духом святым.

34. І бачив я, і свідкував, що се Сын Божий.

35. Назавтра знов стояв Йоан і два з учеників його:

36. і, споглянувши на Ісуса йдучого, рече: ось Агнецъ Божий.

37. І чули його два ученики глаго-лючого, й пішли слідом за Ісусом.

38. І обернувшись Ісус та побачив-ши їх слідом ідучих, рече їм: Чого шукаете? Вони ж сказали йому: Ра-бувати (що єсть перекладом: Учителю), де пробуваеш?

39. Рече їм: Ідіть і подивіть сь. Пій-шли вони, та й бачили, де пробував, і перебули в Него день той; було ж коло десятої години.

40. Один з двох, що чули від Йоана та й пішли слідом за ним, був Ан-дрей, брат Симона Петра.

41. Він знаходить первий брата сво-го Симона, й каже йому: Знайшли ми Месию (що єсть перекладом: Хри-стос).

42. І привів його до Ісуса. Погляну-вши ж на него Ісус, рече: Ти сь Си-мон, снн Іоани; ти назвеш сь Клео-па (що єсть перекладом: Петр).

43. Назавтра хотів Ісус вийти в Га-лilee, і знаходить Филиппа, й рече йому: Йди слідом за мною.

44. Був же Филипп із Витсаїди, з го-рода Адресвого та Петрового.

45. Знаходить Филипп Натанаїла, й каже йому: Про кого писав Мой-сей у законі й пророки, знайшли ми,

Ісуса, сина Йосефового, що з Назарету.

46. І каже Натанаїл до него: З Назарету хіба може що добре бути? Ка-же йому Филипп: Іди та й подивись!

47. Побачив Ісус Натанаїла, й у-чине чого до Него, й рече про него: Ось справді Ізраїльтянин, що в йому пік-стугу нема.

48. Каже йому Натанаїл: Звідкіля мене знаеш? Озавав Ісус і рече йо-му: Перш ніж Филипп покликав тебе, як був сь під смоківницю, бачив я тебе.

49. Озавав Натанаїл і каже йому: Рави, Ти сь Сын Божий, Ти сь цар Ізраїлів.

50. Озавав Ісус і рече йому: Що сказав тобі: Я бачив тебе під смоків-ницею, го й віруеш? Більше свого ба-чили мені.

51. І рече йому: Істино гла-голю вам: Від нині бачити мете небо відкритє, а ангелів Божих, що сло-дають угору і вниз на Сина чоловічого.

ГОЛОВА 2.

А третого дня було весілля в Кані Галилейській; і була мати Ісусо-ва там;

2. запрошено ж і Ісуса, й учеників його на весілля.

3. І, як не стало вина, каже мати Ісусова до Него: Вина не мають.

4. Рече їй Ісус: Що мені й тобі, же-но? ще не прийшла година моя.

5. Каже Його мати слугам: Що вам скаже, робіть.

6. Стояло ж там іість кам'яних вод-ників про очищенє Жидівське, що місгели відер по два або по три.

7. Рече їм Ісус: Поналивайте вод-ники водою. І поналивали їх аж по верх.

8. І рече їм: Черпайте тепер, та й несіть до старости. І понесли.

9. Як же покошував староста во-ди, що сталась вином (а не знав, звід-кіля, слуги ж знали, що черпали во-ду), кличе жєнєна староста,

10. і каже йому: Кожен чоловік перш добре вино ставить, а як підпоють, то-ді гірше; ти ж додержав добре вино аж досі.

* Скрутєлє, пєлєтєлє.

ГОЛОВА 3.

Був же чоловік з Фарисєв, Нико-дим імя йому, князь Жидівський.

2. Сей прийшов до Ісуса в ночі, і ка-

же Йому: Рави, знаємо, що від Бога прийшов esi учитеlem; ніхто бо габши, коли не буде Бог з нам.

3. Озавсь Ісус і рече йому: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не народить ся зверху, не може видіти царства Божого.

4. Каже до Него Никодим: Як же може чоловік народитись, старим буди? хіба може в утробу матери своєї знов увійти, і родитись?

5. Озавсь Ісус: Істино, істино глаголю тобі: Коли хто не родить ся од води й Духа, не може увійти в царство Божє.

6. Роджене від тіла — тіло, а роджене по від Духа — дух.

7. Не дивуй ся, що глаголав тобі: Мусите ви народити ся зверху.

8. Дух, де хоче, дине, й голос його чуєш, та не знаєш, звідки виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа.

9. Озавсь Никодим і каже Йому: Як може се статись?

10. Відказав Ісус і рече йому: Ти esi учитель Ізраїлів, і сього не знаєш?

11. Істино, істино глаголю тобі: Що те, що знаємо, говоримо, й що бачили, свідчуємо; а свідкування нашоге не приймаєш.

12. Коли про земне глаголав вам, і не віруете, — як же, коли скажу вам про небесне, увіруєте?

13. І ніхто не зійшов на небо, тільки хто з неба зійшов, Син чоловічий, що на небі.

14. І, як Мойсей підняв утору гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і Син чоловічий,

15. щоб кожний віруючий в Него не полюб, а мав життє вічне.

16. Так бо полюбив Бог свѣг, що Сина свого єдиного родного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не полюб, а мав життє вічне.

17. Бо не послан Бог Сина свого на свѣг, щоб осудив свѣг, а щоб спас ся Ним свѣг.

18. Хто вірує в Него, не осудить ся; хто ж не вірує, уже осуждений; бо не вірував у ймя єдиного родного Сина Божого.

19. Сей же єсть суд, що свѣглю прийшло на свѣг, а полюбили люде темноту більше ніж свѣглю; були бо діти їх учинки.

20. Кожен бо, хто чинить лихе, не навидить свѣглю, й не йде до свѣглю, щоб не занено вчинки його.

21. Хто ж робить правду, йде до свѣглю, щоб виявилось його вчинки, бо в Бозі роблені.

22. Після сього пішов Ісус і учинивши його в Юдейську землю; і там пробував з ними, й хрестив.

23. Хрестив же й Іоан у Бноні поблизу Самема, бо води було там багато; й приходили, й хрестились.

24. Ще бо не вкнугто в темноту Іоана.

25. Постало ж змаганне в учеників Іоанових з Жїдами про очищенне.

26. І прийшли вони до Іоана, й казали йому: Рави, той що був з тобою за Йорданом, котрому свѣдчував esi, ось сей хрестить і всі йдуть до Него.

27. Озавсь Іоан і рече: Не може чоловік прийняти нічого, коли не буде дано йому з неба.

28. Самі ви мені свѣдчуєте, що я казав: Я не Христос, а що я посланий перед Ним.

29. Хто має заручену, той жених; а друг жениха, стоячи й слушаючи його, радощами радуєть ся голосу жениха; ся оце радієть моя словнидаєш.

30. Той мусить рости, а ж маліти.

31. Хто звинш гряде, той над усіма; хто від землі, той від землі, і від землі говорять; хто з неба гряде, той над усіма.

32. І що бачив і чув, про те й свѣдчує; і свѣдкування Його ніхто не приймає.

33. Хто прийняв свѣдкування Його, той ствердив, що Бог правдивий й Божі говорить; бо не мірою дає Бог Духа.

35. Отець любить Сина, і все дав у руки Йому.

36. Хто вірує в Сина, той має вічне життє; а хто не вірує в Синови, не бачити ме життє, а гнів Божий пробуває на йому.

ГОЛОВА 4.

пер которого маш, не чоловік тобі; у сьому правду сказала esi.

19. Каже Йому жінка: Доброїю, бачу, що пророк esi Ти.

20. Батьки наші на сій горі поглянались; а ви кажете, що в Брусалим мисце, де треба поклонати ся.

21. Рече й Ісус: Жінко, вір мені, що прийде час, коли ні на горі сій, ані в Брусалим поклонати метесь ви Отцеві.

22. Ви кланяєтесь, а чому — не знаєте; ми кланяємось, і чому — знаємо, бо спасенне від Жїдїв.

23. Та прайде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклонять ся Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклоняючих ся Йому.

24. Дух — Бог, і хто поклоняєть ся Йому, духом і правдою мусить поклонятись.

25. Каже Йому жінка: Знаю, що Месія прайде (званий Христос). Як прайде Він, звистить нам усє.

26. Рече й Ісус: Се я, що глаголю тобі.

27. І прийшли на се ученики Його, й дивувались, що Він із жінкою розмовляє; та ніхто не сказав: Чого тобі треба? або: Про що розмовляєш із нею?

28. Поклоняла той відро свєз жінка, й пішла в город, і каже людям.

29. Ійдть подивить ся на чоловіка, котрий сказав мені все, що я зробила; чи се не Христос?

30. Вийшли ж з города, й прийшли до Него.

31. Тим часом просили Його ученики: Рави, йж.

32. Він же рече їм: Я маю їжу їсти, котрої ви не знаєте.

33. Казали ж ученики один до одного: Хіба хто приніс Йому їсти?

34. Рече їм Ісус: Моя їжа, щоб чити його долю Послашого мене, й скінчити Його діло.

35. Хіба ви не кажете: Що ще чити місяці, та й живна прайдуть? Ось глаголю вам: Зйдїмть очі ваші, та погляньте на ниви, що вже поповнені на живна.

36. І приймає жнець плату, й збирає овоц у життє вічне, щоб і хто се радував ся, і хто жне.

37. Бо у сьому слово правдиве: що инший, хто сіє, а инший, хто жне.

38. Я писав вас жати, комо чого ви не працювали; инші лодє працювали, а ви на працю їх увійшли.

39. З горада ж того багато увірувало в Него Самарян через слово жинки, свідкуючої: Що сказав мені все, що зробила.

40. Як же прийшли до Него Самаряне, просили Його з'ястись у них; і з'явсь там два дні.

41. І багато більше увірувало за слово Його.

42. А тій жінці казали: Що вже не задія твого оповідання віруємо; самі бо чули, й знаємо, що се справді Спас св'яту Христов.

43. Через два ж дні вийшов звідтіля та прийшов у Галілею.

44. Сам бо Ісус свідкував, що пророк у своїй огчині цести не має.

45. Як же прийшов у Галілею, прийняли Його Галілейці, бачивши все, що зробив у Бруссалмі на сьвята: бо й вони ходили на сьвята.

46. Прийшов же Ісус знов у Кану Галілейську, де зробив воду вином. І був один царський, котрого син не вжував у Канернамі.

47. Сей, почувши, що Ісус прибув із Юдеї в Галілею, прийшов до Него, й благав Його, щоб пійшов та оздоровив сына його, бо мав умерти.

48. Рече ж Ісус до него: Коли ознак та дав не побачите, не увіруєте.

49. Кажє до Него царський: Господи, йди перш, ніж умре дитина моя.

50. Рече йому Ісус: Іди, син твій живий. І увірував чоловік слову, що промовив йому Ісус, і пійшов.

51. Вже ж він шов, зустріли його слуги його й зв'їстали, кажучи: Що хлопчик твій живий.

52. Спитав же в них про годину, коли полетшало йому. І кажуть йому: Що вчора семої години покинула його горячка.

53. Зрозумів же батько, що тієї семої години, котрої сказав йому Ісус:

Що син твій живий; і увірував сам і весь дім його.

54. Се знов другу ознаку зробив Ісус, прийшовши з Юдеї в Галілею.

ГОЛОВА 5.

Після сього було свято Жидівське; і прийшов Ісус у Бруссалим.

2. У Бруссалим ж комо Овечих воріт є купіль, з п'ятьма колонами; а в купіль, з п'ятьма колонами.

3. В них лежало велике множество недужих, сліпих, кривих, сухих, що дожидали дважени води.

4. Ангел бо пенного часу слускавсь у купіль і збивав воду: хто ж первий уазнав після збввання води, одужував, якомо б ні мучив ся болестю.

5. Був же там один чоловік, що тридцять і вісім років був у недужі.

6. Сього побачивши Ісус лежачого, й відаючи, що довгий уже час незужає, рече йому: Хочеш одужати?

7. Відповів йому недужий: Господи, чоловіка не маю, щоб, як зібьтє ся, прийти я, инший поперед мене влязть.

8. Рече йому Ісус: Устань, візьми постіль твою, та й ходи!

9. І зараз одужав чоловік, і взяв постіль свою, та й ходив; була ж субота того дня.

10. І казали Жиди сціленому: Субота, не годить ся тобі брати постіль твою, та й ходи!

11. Відказав їм: Хто оздоровив мене, той мені сказав: Візьми постіль твою, та й ходи.

12. Питали ж його: Що то за чоловік, що сказав тобі: Візьми постіль твою, та й ходи?

13. Той же, що одужав, не знав, хто він; бо Ісус відійшов геть, як народ був на місці тому.

14. Опісля знаходить його Ісус у церкві, і рече йому: Оце одужав еси; не гріши більш, щоб гіршого тобі не стало ся.

15. Пійшов чоловік, та й сповістив Жидів, що се Ісус, що оздоровив його.

16. За се гонили Ісуса Жиди й шукали Його вбити, що се зробив у сьоботу.

17. Ісус же відказав їм: Отець мій і досі робить і я роблю.

18. За се ж ще більш шукали Його Жиди вбити, що не то ламле суботу, а

36. Я ж маю свідченне більше Його: ановото: діла бо, що дав мені Отець, щоб їх скінчити, ті діла, що я роблю, свідкують про мене, що Отець мене писав.

37. І посланий мене Отець сам свідкував про мене. Ані голосу Його не чули ви ніколи, ані виду Його не бачили;

38. і слова Його не маєте пробуваючи в вас; бо кого писав він, тому ви не віруєте.

39. Прослідіть писання; бо ви думаете в них життє вічне мати; й ті свідкують про мене.

40. Та не хочете прийти до мене, щоб життє мати.

41. Чести від людей не приймаю.

42. Та я спізнав вас, що любова Божої не маєте в собі.

43. Я прийшов в ім'я Отця мого, і не приймаєте мене. Коли инший прийде в ім'я свого, того приймете.

44. Як ви можете вірувати, славу один од одного приймаючи, а славу, що від одного Бога, не шукаєте?

45. Не думайте, що я обвинувачу вас перед Отцем: є хто винуватить вас: Мойсей, що на него вносає.

46. Коли б ви вірували Мойсейові, вірували б мені; бо про мене той писав.

47. Коли ж його писанням не віруєте, як моїм словам вірувати маєте?

ГОЛОВА 6.

Після сього пійшов Ісус на той бік моря Галілейського, Тверири-ського.

2. І йшло за Ним багато народу, бо бачили Його ознаки, що робив над недужими.

3. Зійшов же на гору Ісус, і сидів там в учениками своїми.

4. Була ж близько паска, сьвято Жидівське.

5. Знявши ж Ісус очі і побачивши, що багато народу йде до Него, рече до Филиппа: Звідкіля купиши хліба, щоб воно пополнило?

6. Се ж сказав, вивідуючи його, бо сам знав, що має роботи.

7. Відказав йому Филипп: За двісті денарів хліба не стане їм, щоб кожнотому з них хоч трохи досталося.

ще й Отцем своїм зве Бога, рівним себе ставлячи Богу.

19. Озвас ся ж Ісус і рече їм: Істинно, істинно глаголю вам: Не може Син нічого робити від себе, коли не бачить, що Отець те робить: що бо Той робить, те й Син так само робить.

20. Отець бо любить Сина, і все по казує йому, що сам роиить; і більш сих покаже йому діла, щоб ви дивувались.

21. Бо, як Отець воскрешає мертвих і оживлює, так і Син, кого хоче, оживлює.

22. Бо Отець і не судить нікого, а суд увесь дав синові,

23. щоб усі панували Сином, як панують Отця. Хто не панує Сином, не панує Отця, що писав Його.

24. Істинно, істинно глаголю вам: Що, хто слухав слово мое і вірує Посланому мене, має життє вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життє.

25. Істинно, істинно глаголю вам: Що прийде час, і нині єсть, що мертві почують голос Сина Божого, й почувши оживуть.

26. Бо, як Отець має життє в собі, так дав і синові життє мати в собі,

27. і власть дав йому і суд чинити; бо він Син чоловічий.

28. Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що в гробах почують голос Його,

29. і повиходять: котрі добро робили, в воскресенне життє, а котрі зло робили, в воскресенне суду.

30. Не можу я робити від себе нічого: як чую, суджу; і суд мій правдивий; бо не шукаю волі могої, а волі посланшого мене Отця.

31. Коли я свідкую про себе, свідченне мое не правдиве.

32. Інший єсть, хто свідкує про мене; і я знаю, що правдиве свідченне, котре про мене свідкує.

33. Ви послали до Йована, й свідкував правді.

34. Я же не від чоловіка свідченне приймаю, а глаголю се, щоб ви спаслись.

35. Той був свідательник горючий і світоочий; ви ж хотіли повеселитись на часину святлом його.

8. Кажіть йому один з учеників Його, Андрей, брат Симона Петра:
9. Є тут хлопець один, що має п'ять хлібів ячних* та дві рибики; тільки що цього на стільки?
10. Рече ж Ісус: Заставте людей сісти. Була ж трава велика на тому місці. Посідали ж чоловіки, числом тисяч з п'ять.
11. Приймавши ж хліби Ісус, і оддавши хвалу, подав ученикам, ученики ж сядучим; так само й риби, скільки хотіли.
12. Як же навітлись, рече ученикам своїм: Позбирайте останки окрешених, щоб не пропало ніщо.
13. Зібрали ж і наповнили дванадцять кошик окрешених із п'яти хлібів ячних, що зосталося у них, що і ли.
14. Люде ж, бачивши, яку ознаку зробив Ісус, сказали, що се справді пророк грядущий на світ.
15. Як же постеріг Ісус, що хочуть прийти та схопити Його, щоб зробити Його царем, то пішов ізнов на гору сам один.
16. Як же настав вечір, пішли ученики Його над море,
17. і, ввійшовши в човен, плвли на той бік моря у Капернаум. І вже стемніло, й не прахорив до них Ісус.
18. А море, од великого вітру, що бурхав, шіпняло.
19. Одливши ж гоней на двайцять і п'ять або трицять, бачить, що Ісус ходить по морю, і до човна наближується си, і полекались.
20. Він же рече їм: Се я; не лякайтесь.
21. Тоді радо прийняли Його в човен, і зараз човен опинився коло берега, куди вони прямували.
22. Назавтра народ, стоячий по тім боці моря, побачивши, що иншого човна не було там, тільки один той, у котрий ввійшли ученики Його, й що не ввійшов в учениками своїми Ісус у човен, а що самі ученики Його відчалили,
23. інші ж човни поприходили з Тивериди поблизу місця, де ішли хліб, як хвалу оддав Господь;
24. побачивши ж оце люде, що Ісус

* Ячмінних.

* Віддачували.

- що сказав: Я хліб, що зійшов з неба;
42. і казали: Хліба се не Ісус, син Йосифів, котрого знаємо ми батька й матір? Як же Він каже: Що з неба зійшов я?
43. Озвав ся ж Ісус і рече їм: Не миркайте між собою.
44. Ніхто не може прийти до мене, коли Отець, пославший мене, не пригласить його, й я воскресну його останнього дня.
45. Написано в пророків: І будуть всі навчені від Бога. Тим кожен, хто чув од Отця і навчивсь, приходить до мене.
46. Не то, щоб Отця хто видів, тільки Той, хто від Бога, Той видів Отця.
47. Істинно, істинно глаголю вам: Хто вірує в мене, має життя вічне.
48. Я хліб життя.
49. Батьки ваші или манну в пустині, та й помирали.
50. Се хліб, що з неба сходить, щоб, хто їсть Його, не вмер.
51. Я хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, життя не поє; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за життя в собі.
52. Змагались тоді між собою, говорячи: Як може Він дати нам тіло істині?
53. Рече ж їм Ісус: Істинно, істинно глаголю вам: Як не їсте тіла Сина чоловічого й не пете Його крові, не маєте життя в собі.
54. Хто їсть тіло моє і пє мою кров, має життя вічне, і я воскресну його останнього дня.
55. Тіло моє справді єсть їжа, а кров моя справді єсть напиток.
56. Хто їсть тіло моє і пє кров мою, в мені пробуває, а я в йому.
57. Як після мене живий Отець, і я живу Отцем, так і хто їсть мене, й той життя не мрею.
58. Се хліб, що з неба зійшов. Не як батьки ваші, или манну та й помирали, хто їсть сей хліб, життя не поє.
59. Се Він глаголав у школі, навчаючи в Капернаумі.
60. Многі ж слухавши з учеників Його казали: Жорстоке се слово; хто може його слухати?

Ruthenian] 30

ГОЛОВА 7.

І ходив Ісус після цього по Галилеї; не хотів бо по Юдеї ходити, що шукали Його Жиди вбити.

2. Було ж близько Жидівське свято кучок.

3. Казали ж до Него брати Його: Зійди звідси, та й іди в Юдею, щоб і ученики Твої виділи діла Твої, що робиш.

4. Ніхто бо тайно нічого не робить, шукаючи сам знаним бути. Коли таке робиш, то покажи себе світові.

5. Во й брати Його не вірували в Него.

6. Рече тоді їм Ісус: Пора моя ще не прийшла; ваша ж пора всякого часу готова.

7. Не може світ ненавидіти вас, мене ж ненавидить; бо я свідкую про него, що діла Його лихі.

8. Ви йдїть на се свято; я ще не

пійду на те свято, бо пора моя ще не сповнилася.

9. Се сказавши їм, зіставсь у Галілеї.

10. Як же пішли брати Його, тоді й Він пішов на свято, не явно, а якби погай.

11. Жиди ж шукали Його в свято, й казали: Де Він?

12. І було багато говоріж про Него в народі: інші казали, що Він добрий, інші ж казали: Ні, а зводить народ.

13. Та ніхто явно не говорив про Него задля страху перед Жидами.

14. Як же було в половині свята, звійшов Ісус у церкву, та й навчав.

15. І дивувались Жиди, кажучи: Як Він писання знає, не рчившись?

16. Озвав ся до них Ісус і рече: Моя наука не єсть моя, а Пославшого мене.

17. Коли хто хоче волю Його чинити, знати ме про науку, чи від Бога вона, чи а від себе глаголю.

18. Хто від себе говорить, слави своєї шукає; хто ж шукає слави Пославшого Його, Той правдивий, і неправди нема в Йому.

19. Хлоба не Мойсей дав вам закон? а ніхто з вас не чинить закону. Чого шукаєте мене вбити?

20. Озвавсь народ і каже: Біса маєш; хто шукає вбити Тебе?

21. Відказав Ісус і рече їм: Одно діло зробив я, і всі дивуетесь.

22. Мойсей дав вам обрізанне (не, що від Мойсея воно, а від батьків); то й у суботу обрізуєте чоловіка.

23. Коли обрізанне приймає чоловік у суботу, щоб не був зламаний закон Мойсеїв, чого на мене ремствуєте, що всього чоловіка уздоровив у суботу?

24. Не судіть по виду, а праведний суд судіть.

25. Казали тоді деякі з Бруссалимців: Чи не се Той, що шукають убити Його?

26. І ось явно говорити, і нічого Йому не кажуть. Чи справді не взнали князі, що Він справді Христос?

27. Тільки ж ми Його знаємо, звідкіль Він; Христос же як прийде, ніхто не знає, звідкіль Він.

28. Покликані тоді в церкві Ісус, нав-

чачаючи й глаголючи: І мене знаєте, й знаєте, звідкіль я; а від себе не прийшов я, єсть же правдивий Пославший мене, котрого ви не знаєте.

29. Я ж знаю Його, бо я від Него; й Той мене післав.

30. Шукали тоді, щоб схопити Його, та ніхто не зняв на Него руки, бо ще не прийшла година Його.

31. Многі ж з народу увірнували в Него, й казали: Що, як прийде Христос, чи більш сих ознак роботи ме, які Сей зробив?

32. Почули Фарисії, що народ поговорював таке про Него, й піславши Фарисії та архиєреї слуги, щоб схопили Його.

33. Рече їм тоді Ісус: Ще малий час я з вами, й піду до Пославшого мене.

34. Шукали мете мене, та й не знайдете; й де я, ви не зможете прийти.

35. Казали тоді Жиди між собою: Кули Він хоче йти, що ми не знаємо, мо Його? Чи не між розпаних Геленія хоче йти та навчати Геленія?

36. Що се за слово, що каже: Шукають мете мене, та й не знайдете? І де я, ви не можете прийти?

37. В останній же великий день свята та став Ісус, та й поклінув, глаголючи: Коли хто жаждує, нехай прийде до мене, та й пи.

38. Хто вірує в мене, як рече писане, ріки води живої з черева його потечуть.

39. Се ж глаголав про Духа, що мають прийняти віруючі в Него; ще бо не був (на них) Дух свяятий, бо Ісус ще не прославив ся.

40. Многі ж з народу, почувши се слово, сказали: Се справді пророк, слово, сказали: Чи з Галілеї ж Христу приходити?

42. Чи не глаголав ж писанне, що з насіння Давидового й з Витлемея седа, де був Давид, Христос прийде?

43. Тоді повстало розділення в народі через Него.

44. Деякі ж з них хотіли схопити Його; тільки ж ніхто не зняв на Него рук.

45. Прийшли тоді слуги до архиєреїв та Фарисіїв, і казали їм вони: Чом не привели Його?

46. Відказали слуги: Ніколи так не говорив чоловік, як Сей чоловік.

47. Відказали тоді їм Фарисії: Чи й вас не зведемо?

48. Хлоба хто з князів увірнував у Него, або з Фарисіїв?

49. А сей народ що не знає закону, прокладати?

50. Каже Никодим до них, котрий приходив уночі до Него, бувши один з них:

51. Чи закон наш судить чоловіка, коли не вислухає його перше й не знає, що робить?

52. Озвались вони й казали йому: Чи й ти з Галілеї єси? Помпукай і подивись, що пророк з Галілеї не рече.

53. І пішов вожен до дому свого.

ГОДОВА 8.

Ісус же пішов на гору Оливну.

2. Вранці ж знов прийшов у церкву, і всі люди приходили до Него; й сівши навчав їх.

3. Привокчав же пьюменника та Фарисії до Него звичу, схоплену в перешобі, і поставивши її посередні.

4. Кажуть Йому: Учителю, ось зинку скоплено в перешобі, на самому вичку.

5. В законі ж Мойсей нам ввеліє таких каменувати; Ти ж що кажеш?

6. Се ж казали, спокуюючи Його, щоб мали чим винувати Його. Ісус же, схилившись до долу, писав пальцем по землі.

7. Як же не переставали питати Його, піднявшись рече до них: Хто з вас без гріха, нехай первий кине камінь на неї.

8. І, знов, схилившись до долу, писав по землі.

9. Вони ж, почувши й докорені совісто, вийшли один за одним, починавши від старших та аж до останніх; і воставсь один Ісус та жінка, стоячи посередні.

10. Піднявши ся ж Ісус і ніхто не бачивши, тільки жінку, рече їй: Жінко, де ж ти винувателі твої? ніхто тебе не осудив?

11. Вона ж каже: Ніхто, Господи.

Рече ж їй Ісус: І я тебе не суджу; йди, і більш не гріши.

12. Знов же промовляв їм Ісус, глаголючи: Я святий святи. Хто йде слідом за мною, не ходити ме в темряві, а мати не святило життя.

13. Казали тоді Йому Фарисії: Ти про себе свідкуєш; свідчення Твоє неправдиве.

14. Озвавсь Ісус і рече їм: Хоч я свідкую про себе, правдиве свідчення; не мов; бо я знаю, звідкіль я прийшов, і куди йду.

15. Ви по тілу судите; а не суджу нікого.

16. Коли ж я суджу, суд мій правдивий; бо я не один, а й пославший мене Отець.

17. І в законі ж валому написано, що двох людей свідчення правдиве.

18. Я свідкую про себе, й свідкую про мене пославший мене Отець.

19. Казали тоді Йому: Де Отець Твій? Відказав Ісус: Ні мене не знає, ні Отця мого. Коли б мене знали, й Отця мого знали б.

20. Такі слова промовив Ісус у скарбниці, навчаючи в церкві; і ніхто не хвапав Його; бо ще не прийшла година Його.

21. Рече їм тоді знов Ісус: Я йду, й шукаю мете мене, і в гріхах ваших помирраєте. Кути ж я йду, ви не можете йти.

22. Казали тоді Жиди: Чи не вбє Він себе, що каже: Кути я йду, ви не можете йти?

23. І рече їм: Ви ої нижнього, а ої вишнього; ви ої святи цього, а не ої святи свого.

24. Тим я сказав вам, що помирраєте в гріхах ваших: коли бо не увірнуєте, що се я, помирраєте в гріхах ваших.

25. Казали тоді Йому: Хто Ти єси? І рече їм Ісус: Той, що з почину, як і глаголю вам.

26. Багато маю про вас глаголати й судити; тільки ж Пославший мене правдивий; і я, що чув від Него, се глаголю в святи.

27. Не розуміли, що про Отця їм глаголе.

28. Рече ж їм Ісус: Як занесете яго ру Сина чоловічого, тоді зрозумієте,

що се я, і що від себе не роблю нічого; тільки, як навчив мене Отець мій, таке глаголю.

29. І Поставший меңе — зо мною; не зоставив мене одного Отця; бо я роблю всякого часу, що подобаєть ся Йому.

30. Як се Він промовляв, многи увірвали в Него.

31. Рече тоді Ісус до Жидів, що увірвали Йому: Коли пробувати мене у слові мому, справді ви ученики мої будете,

32. і зрозумієте правду, й правду визнають вас.

33. Відказали Йому: Ми насінне Авраамове, й ні в кого не були в неволі ніколи. Як же Ти говориш, що вільні будете?

34. Відказав їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Що всякий, хто робить грїх, невільник грїха.

35. Невільник же не пробував в долму до віку, Сян пробував в долму; та шукаєте вбити мене, бо слово мос не містить ся в вас.

36. Коли ж Сян визволять вас, справді вільними будете.

37. Знаю, що ви насінне Авраамове; та шукаєте вбити мене, бо слово мос не містить ся в вас.

38. Я, що відів ув Отця мого, глаголю; а ви, що відиди в отця вашого, робите.

39. Озвались вони й казали Йому: Отець наш Авраам. Рече їм Ісус: Коли б ви діти Авраамови були, діла Авраамови робили б.

40. Тепер же шукаєте вбити мене, чоловіка, що вам правду глаголав, ко-тру чув я від Бога. Сього Авраам не робив.

41. Ви робите діла отця вашого. Казали тоді Йому: Ми не в передюбу ридились: одного Отця маємо, Бога.

42. Рече ж їм Ісус: Коли б Бог отець ваш був, любили б ви мене; бо я від Бога вийшов і приходжу, бо не від себе прийшов я, а Він мене послав.

43. Чом бесїди мосї не розумієте? Бо не можете слухати слова мого.

44. Ви від отця дявола, й хотїння отця вашого дявола хочете робити. Той був душотубцем з почину; й в правді не встояв; бо нема правди в Йому. Коли говорять брехню, із свого говорять, бо він брехун і отець її.

45. А що я правду глаголю, не віруєте менї.

46. Хто з вас докорить менї за грїх? Коли ж правду глаголю, чому ви не віруєте менї?

47. Хто від Бога, слова Божї слухав. Тому ви не слухаете, що ви не від Бога.

48. Озвались тоді Жиди, й казали Йому: Чи не добре ми кажемо, що Самарянин еси Ти, і біса маш?

49. Відказав Ісус: Я біса не маю, а шаную Отця мого; ви ж не шануете мене.

50. Я ж не шукаю мосї слави; есть, хто шукає й судить.

51. Істино, істино глаголю вам: Коли хто слово мос хоронити ме, смерті не побачить по вік.

52. Казали тоді Йому Жиди: Тепер ми знаємо, що Ти біса маш. Авраам умер і пророки, а Ти кажеш: Коли хто слово мос хоронити ме, не вку-сать смерті по вік.

53. Хаба Ти більший еси, ніж отець наш Авраам, що вмерж? І пророки по-вмирали. Ким Ти себе робив?

54. Відказав Ісус: Коли я прославляю себе, слава моя ніщо. Есть Отець мій, що прославляє мене, про ко-трого ви кажете, що Він Бог ваш.

55. І не пізнали Його; я ж знаю Його. А коли я скажу, що не знаю Його, буду подобний вам ложник. Ні, знаю Його, й слово Його хороню.

56. Авраам, отець ваш, раб був відіти день мій; та він увидів, і зрадїв.

57. Казали тоді Жиди до Него: Не маш пятидесяті років ще, і Авраам а відів еси?

58. Рече їм Ісус: Істино, істино глаголю вам: Перш ніж Авраамови бути, а був.

59. Брали тоді камїне, щоб кидати на Него; Ісус же сховав ся, і вийшов з перкви, пройшовши посеред них, і пішов так мимо.

ГОЛОВА 9.

І, йдучи мимо, побачив чоловіка, слї-пого зроду.

2. І спитали в Него ученики Його, говорючи: Рави, хто зрїпав: він, чи родителї Його, що слїпим родив ся.

3. Відказав Ісус: Ні він не зрїпав, й родителї Його, тільки щоб явдїлось діла Божї на Йому.

4. Менї треба робити діла Поставшего мене, поки дня: прайде ніч, тоді ніхто не зможе робити.

5. Доки я в світї, я освїтлю сьвітлові.

6. Сепромовивши, пішов на землю, і зробив грязиво з слїни, та й помазав грязивом очї слїпому.

7. І рече йому: Іди, вмий ся в купелї Силоамськїй (що перекладом: По-славїй). Пішов же і вмивсь, та й прийшов видючий.

8. Суєди ж, що видїли його перше, що був слїпий, казали: Чи се не той, що сидїв та просив?

9. Інші казали: Що се той; а други: Що похожїй на него. Він же ка-же: Що се я.

10. Казали тоді йому: Як відкрив-лись твої очї?

11. Відказав він, і каже: Чоловик, званий Ісус, зробив грязиво, й помазав мої очї, і рече менї: Іди до Силоамської купелї та вмий ся. Пішовши ж я і вмившись, прозрїв я.

12. Казали тоді йому: Де Він? Ка-же: Не знаю.

13. Привороть йогс до Фарисїєв, ко-лись слїпого.

14. Була ж субота, як грязиво зробив Ісус, і відкрив його очї.

15. Знов же питали Його Фарисїє, як прозрїв. Він же казав їм: Грязиво, положив на очї мої, а вмивсь, та й бачу.

16. Казали тоді деякі з Фарисїєв: Сей чоловік не від Бога, бо суботи не хоронить. Інші казали: Як може чоловік грїшний такі ознаки робити?

17. Кажуть слїпому знов: Ти що ка-жеш про Него, що відкрив твої очї? Він же сказав: Що Він пророк.

18. Не увірвали ж Жиди про него, що слїпим був і прозрїв, аж доки по-кликали родителїв самого прозрїпого.

19. І питали їх, кажучи: Чи се син ваш, про котрого ви кажете, що слї-пим родив ся? Як же тепер бачить?

20. Відказали їм родителї його, й ка-зали: Знаємо, що син наш, і що слї-пим родив ся;

21. як же тепер бачить, не знаємо; або хто відкрив його очї, ми не знає-мо. Він зрїст має, його спитайте; сам про себе нехай говорить.

22. Се казали родителї його, бо боя-лись Жидів; уже бо поставили Жиди, щоб, коли хто Його визнає Хри-стом, того видучили із школи.

23. Тим родителї його казали: Що зрїст має, його питайте.

24. Покликали тоді вдруге чоловіка, що був слїпим, і казали йому: Дай славу Богу; ми знаємо, що чоловік сей грїшний.

25. Озвав ся ж той, і сказав: Чи грїшний, не знаю; одно знаю, що, слї-пим бувши, тепер бачу.

26. Казали ж йому знов: Що зробив тобі? як одкрив очї твої?

27. Відказав їм: Я сказав вам уже, й ви чули. Чого знов хочете чути? Хаба й ви хочете Його учениками бути?

28. Налаяли його тоді, і казали: Ти ученик Його, ми ж Мойсейови учени-ки.

29. Ми знаємо, що Мойсейови глаго-лав Бог; Сього ж не знаємо, звідкля Він.

30. Озавсь чоловік, і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не знаєте, звід-кля Він, а відкрив очї мої.

31. Ми ж знаємо, що грїшників Бог не слухав; хто ж побожний та волю Його чинить, того слухав.

32. Од віку не чувано, щоб одкрив хто очї зроду слїпому.

33. Коли б Сей не був від Бога, не міг би робити нічого.

34. Озвались і казали йому: У грї-хах ти родивсь увесь, і ти навчаєш нас? Та й вигнали його геть.

35. Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його, сказав йому: Ти вирוש у Сина Божого?

36. Озав ся той, і сказав: Хто Він, Господи, щоб увірвав я в Него?

37. Рече ж йому Ісус: І видїв еси Його, й хто говорить з тобою, се Він.

38. Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому.

39. І рече Ісус: На суд я в світї сей прийшов, щоб котори не бачать, по-кликали бачити, й щоб котори бачать, слїпими робились.

слово Боже було, та й не може полати: Лазар, друг наш, заснув; та я пішли, щоб розбудити його.

12. Кажуть тоді ученики Його: Господи, коли заснув, то й оживе.

13. І говорив же Ісус про смерть його; вони ж думали, що про спочинок сонний каже.

14. Тоді ж рече їм Ісус явно: Лазар умер.

15. І я радуюсь зади вас, що не був там, щоб ви увірвали. Та ходімо до него.

16. Рече тоді Тома, на прізвисько блазняк, товаришам ученикам: Ходімо й ми, щоб умерти з Ним.

17. Прийшовши тоді Ісус, застав його, що він чотирі дні вже у гробі.

18. Була ж Ветанія поблизу Брусалиму, гоней на п'ятдесят.

19. І багато Жидів поприходили до Марги та Марії, щоб розважали їх по братови їх.

20. Марта ж, як почувла, що Ісус прийшов, вибігла назустріч йому; Марія ж сиділа в хаті.

21. Каже тоді Марта до Ісуса: Господи, коли б був єси тут, брат мій не вмр би.

22. Тільки ж і тепер анаю, що, зого попросиш у Бога, даєш Тобі Бог.

23. Рече їй Ісус: Воскресне брат твій.

24. Каже Марта до Него: Я знаю, що воскресне у воскресенню останнього дня.

25. Рече їй Ісус: Я воскресне і жити. Хто вірує в мене, коли й умре, жити ме.

26. І всякий, хто живе й вірує в мене, не вмре по вік. Чи віруєш сюму?

27. Каже йому: Так, Господи, я увірвав, грядущий на світ.

28. І, се промовивши, пішла та й поклікала Марію, сестру свою, нішкляче тебе.

29. Вона ж, як почувла, встала хутко, і йде до Него.

30. Це ж не прийшов у село Ісус, а був на місці, де зустріла його Марта.

31. Тоді Жиди, що були з нею в хаті та розважали її, побачивши Мар-

тос мій почути, і буде одне стадо, й один пастир.

17. За те Отець мене любить, що я кладу душу мою, щоб знов прийняти її.

18. Ніхто не бере її від мене, а я кладу її від себе. Маю власть полати її, і маю власть знов прийняти її. Сю заповідь прийняв я від Отця мого.

19. Постава тоді знов негода між Жидами за слова сі.

20. Кажуть ж вони: Як же може бути і божеволі; зого ви його слухаете?

21. Інші казали: Се слова не бісую кривати? Хіба біс може слішим очі відкривати?

22. Були ж поновини в Брусалимі, і зема була.

23. І ходив Ісус по церкві у Соломоним ходити.

24. Обступили тоді Його Жиди, й казали йому: Доки нас морозити меш? Коли Ти Христос, скажи нам явно.

25. Відказав їм Ісус: Я кавав вам, та й не віруете. Діла, що я роблю в імя Отця мого, сі свідкують про мене.

26. Та ви не віруете, бо ви не овець моїх, як я кавав вам.

27. Вівці мої голосу мого слухают, і я знаю їх, і вони йдуть слідом за мною.

28. І я жити вічне даю їм; і не погинуть до віку, й не вихопить їх ніхто з рук моїх.

29. Отець мій, що дав мені, більший усеїх, і ніхто не зможе вихопити їх із рук Отця мого.

30. Я і Отець одно.

31. Брали тоді знов камінне Жиди, щоб каменувати його.

32. Озвась до них Ісус: Багато добрих діл зявив я від Отця мого. За которе з тих діл каменуете мене?

33. Відказали йому Жиди, говорячи: За добре діло не каменуето тебе, а за хулу, і що Ти, чоловік бувши, робши себе Богом.

34. Озвась до них Ісус: Хіба не написано в законі вашому: Я кавав, я боги?

35. Коли тих кавав богами, до якого

40. І побули се деякі з Фарисеїв, що були в Ним, і казали йому: То й ми сліпі?

41. Рече їм Ісус: Коли б сліпі були, як мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остаєть ся.

ГОЛОВА 10.

І стино, і стино гналою вам: Хто не звиходить дверима в коняру, а не релазить де инде, той злюдій і робийник.

2. Хто ж увиходить дверима, той пастир віацам.

3. Тому воратар оқинає, і вівці голосу його слухают, і свої вівці кличе по імени, і виводить їх.

4. І як вежене вівці свої, йде поперед них, а вівці йдуть слідом за ним, бо знають голос його.

5. За чужем же не пійдуть, а втікають муь од него, бо не знають голосу чужих.

6. Сю приповість кавав їм Ісус, поки ж не зрозуміли, що се було, про що гналою їм.

7. Тоді знов рече їм Ісус: Істинно, і стино гналою вам: Що я двері вівціам.

8. Вей, скільки прийшло їх перше мене, злюдій і робийники; тільки ж не послушали їх вівці.

9. Я — двері: мною коли хто ввійде, спасеть ся, і входити ме, й виходити ме, і знайде нашу.

10. Злюдій не приходять, як тільки щоб украсти, і вбити, й погубити. Я прийшов, щоб житиє мали, й надто мали.

11. Я пастир добрий: пастир добрий душу свою кладе за вівці.

12. Наймит же й хто не пастир, що не його вівці, бачить вовка йдучого, та й киде вівці, та й утікає; а вовк хапа їх, і росипає вівці.

13. Наймит же втікає, бо він наймит, і не журить ся про вівці.

14. Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої.

15. Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці.

16. І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, й го-

ГОЛОВА 11.

Був же один, що неужав, Лазар з сестра Марії та Марги, сестри її.

2. Була ж се Марія, що намастила Господа миром і обтерла ноги його волосем своїм, котрої брат Лазар неужав.

3. Пісали тоді сестри до Него, каючи: Господи, ось той, що Ти любши, неужав.

4. Почувши Ісус, рече: Ся болість не на смерть, а про славу Божу, щоб прославиць Сян Божий через Ілазаря.

5. Любив же Ісус Маргу, й сестру її, зоставь у тому місці, де був, ще два дні.

7. Після того ж рече ученикам: Ходімо знов у Юдею.

8. Кажуть йому ученики: Раби, тепер шукають Тебе Жиди каменувати, й знов йдеш туди?

9. Відказав Ісус: Хіба не дванадцять годин у дні? Коли хто ходить у день, не спотикаєть ся, бо світло світла сього бачить.

10. Коли ж хто ходить поночі, спотикаєть ся, бо нема світла в йому.

11. Се промовав, і після того рече

риво, що хутко встала та вийшла, пішла за нею, кажучи: Що їде до гробу, щоб плакати там.

32. Марія ж, як прийшла, де був Ісус, і побачила Його, то впаде в ноги Йому, кажучи до Него: Господи, коли б був еси тут, не вмер би брат мій.

33. Ісус же, як побачив її, що плаче, і прийшовши з нею Жидів, що плавають, засмутив ся духом, і зворушив ся,

34. і рече: Де положили його? Кажуть Йому: Господи, їди та поховись.

35. І заплакав Ісус.

36. Кажали тоді Жиди: Ось як Він любив Його!

37. Деякі ж з них казали: Чи не міг Сей, що відкрив очі сліпому, зробити, щоб і він не вмер?

38. Тоді Ісус, зігхнувши знов у собі, пішов до гробу. Була ж пещера, й камінь лежав на ній.

39. Рече Ісус: Зніміть каменя. Каже Йому сестра умершого Марта: Господи, уже смердичь; чотири бо дні йому.

40. Рече їй Ісус: Чи не казав я тобі, що, коли вірувати мені, побачиш славу Божу?

41. Знали тоді камєня, де положено мерця. Ісус же звів очі вгору, і рече: Отче, дякую Тобі, що почув еси мене.

42. Я ж знав, що всякого часу мене чують, тільки задля народу, що навколо стоїть, сказав, щоб увірували, що Ти мене псалав.

43. І, се промовивши, поклонув досом великим: Лазаре, вийди!

44. І вийшов мрець в звязаними вполотно ногами й руками, й лице його хускою було завязане. Рече їм Ісус: Розв'яжіть його й пустіть, нехай їде.

45. Тоді многи з Жидів, що прийшли до Марії, і вийшли, що зробив Ісус, увірували в Него.

46. Деякі ж з них пішли до Фарисейв, та й сказали їм, що зробив Ісус.

47. Збрали тоді архиереї та Фарисейв раду, і казали: Що нам чинити? бо сей чоловік багато робить ознак.

7. Рече тоді Ісус: Остав її, на день похорону мого приховала се.

8. Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте.

9. Довілаюсь же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих.

10. Наридили ся ж архиереї, щоб і Лазаря вбити;

11. бо многи через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса.

12. Назавтра багато народу, поприходивши на свято, почувши, що Ісус їде в Єрусалим,

13. побрали вітче пальмове, та й вийшли назустріч Йому, поклонючі: Оссанна! благословен грядущий в імя Господнє. Цар Ізраїлів!

14. Знайшовши ж Ісус осла, сів на него, як написано:

15. Не лякайся, дочко Сіноньста! ось твій Цар їде, сидючи на молодому осні.

16. Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тоді згадали, що се про Него сказано, й що се зробили Йому.

17. Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих.

18. Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку.

19. Фарисей ж казали між собою: Бачите, що не вірите нічого? ось увесь сьвіт за Ним пішов!

20. Були ж деякі Геленяне між ними, що поприходили, щоб поклонитись у свято.

21. Сї ж приступили до Филиппа, що був з Вітсаїди Галилейської, кажучи: Доброїто, хочемо Ісуса видіти.

22. Приходять Филип і каже Андрееві, а знов Андрей та Филип кажуть Ісусові.

23. Ісус же відказав їм, говорючи: Прийшла година, щоб прославив ся Син чоловічий.

24. Істино, істино глаголю вам: Коли серно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одно зостаєть ся; коли ж умре, то багато овощу приносить.

25. Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу свою в світі сьому, на вічне життя збереже її.

26. Коли мені служить хто, нехай їде сїлком за мною; і де я, там і слуга мій буде. І коли хто мені служить, пощанує його Отець.

27. Тепер же душа моя стрівожилає, і що мені казати? Отче, спас мене від години цієї; тільки ж для сього припшов я на годину сю.

28. Отче, прослав імя Твоє! Зійшов тоді голос із неба: і прославив, і знов прославлю.

29. Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Інші казали: Ангел Йому говорив.

30. Озавсь Ісус і рече: Сей голос розказав не ради мене, а ради вас.

31. Тепер суд сьвіту єсому: тепер князь сьвіту сього проженеть ся геть.

32. І я, як буду пінятий від землі, всіх притягну до себе.

33. Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти.

34. Озавсь до Него народ: Ми чули з закону, що Христос пробував по вік; як же Ти кажеш, що треба, утору піднятись Синову чоловічому? Хто се Син чоловічий?

35. Рече ж їм Ісус: Ще малий час сьвітло з вами. Ходіть, поки сьвітло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди їде.

36. Доки сьвітло маєте, віруйте в сьвітло, щоб синами сьвітла стали ся. Се промовив Ісус, і пішовши, заховав од них.

37. Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него,

38. щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий промовив: Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господнє кому відкрилось?

39. Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя:

40. Засліпив очі їх і закамєнив серце їх, щоб не бачили очима, ні розумили серцем, і не обернулися, і я не спільв їх.

41. Се промовив Ісаїя, як видів славу Його й глаголав про Него.

42. Однак ж з князів многи увірували в Него, та задля Фарисейв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи.

43. Любили бо славу чоловічу більш, ніж славу Божу.

7. Рече тоді Ісус: Остав її, на день похорону мого приховала се.

8. Вбогих бо маєте всякого часу з собою, мене ж не всякого часу маєте.

9. Довілаюсь же багато народу з Жидів, що Він там, і поприходили не задля Ісуса одного, а щоб і Лазаря побачити, котрого воскресив із мертвих.

10. Наридили ся ж архиереї, щоб і Лазаря вбити;

11. бо многи через него приходили від Жидів, та й увірували в Ісуса.

12. Назавтра багато народу, поприходивши на свято, почувши, що Ісус їде в Єрусалим,

13. побрали вітче пальмове, та й вийшли назустріч Йому, поклонючі: Оссанна! благословен грядущий в імя Господнє. Цар Ізраїлів!

14. Знайшовши ж Ісус осла, сів на него, як написано:

15. Не лякайся, дочко Сіноньста! ось твій Цар їде, сидючи на молодому осні.

16. Сього ж не зрозуміли ученики Його спершу; тільки, як прославивсь Ісус, тоді згадали, що се про Него сказано, й що се зробили Йому.

17. Сьвідкував же народ, що був із Ним, як Лазаря викликав із гробу й воскресив Його з мертвих.

18. Тим і зустрів Його народ, бо чув, що Він зробив сю ознаку.

19. Фарисей ж казали між собою: Бачите, що не вірите нічого? ось увесь сьвіт за Ним пішов!

20. Були ж деякі Геленяне між ними, що поприходили, щоб поклонитись у свято.

21. Сї ж приступили до Филиппа, що був з Вітсаїди Галилейської, кажучи: Доброїто, хочемо Ісуса видіти.

22. Приходять Филип і каже Андрееві, а знов Андрей та Филип кажуть Ісусові.

23. Ісус же відказав їм, говорючи: Прийшла година, щоб прославив ся Син чоловічий.

24. Істино, істино глаголю вам: Коли серно пшеничне, впавши на землю, не вмере, то одно зостаєть ся; коли ж умре, то багато овощу приносить.

25. Хто любить душу свою, погубить її; а хто ненавидить душу свою в світі сьому, на вічне життя збереже її.

26. Коли мені служить хто, нехай їде сїлком за мною; і де я, там і слуга мій буде. І коли хто мені служить, пощанує його Отець.

27. Тепер же душа моя стрівожилає, і що мені казати? Отче, спас мене від години цієї; тільки ж для сього припшов я на годину сю.

28. Отче, прослав імя Твоє! Зійшов тоді голос із неба: і прославив, і знов прославлю.

29. Народ же, що стояв і чув, казав, що грім загремів. Інші казали: Ангел Йому говорив.

30. Озавсь Ісус і рече: Сей голос розказав не ради мене, а ради вас.

31. Тепер суд сьвіту єсому: тепер князь сьвіту сього проженеть ся геть.

32. І я, як буду пінятий від землі, всіх притягну до себе.

33. Се ж глаголав, означуючи, якою смертю має вмерти.

34. Озавсь до Него народ: Ми чули з закону, що Христос пробував по вік; як же Ти кажеш, що треба, утору піднятись Синову чоловічому? Хто се Син чоловічий?

35. Рече ж їм Ісус: Ще малий час сьвітло з вами. Ходіть, поки сьвітло маєте, щоб темрява вас не захопила; а хто ходить у темряві, не знає, куди їде.

36. Доки сьвітло маєте, віруйте в сьвітло, щоб синами сьвітла стали ся. Се промовив Ісус, і пішовши, заховав од них.

37. Хоч стільки ознак зробив перед ними, не увірували в Него,

38. щоб слово Ісаїї пророка справдилось, котрий промовив: Господи, хто вірував тому, що чув од нас? і рамя Господнє кому відкрилось?

39. Тим не змогли вірувати, що знов глаголе Ісаїя:

40. Засліпив очі їх і закамєнив серце їх, щоб не бачили очима, ні розумили серцем, і не обернулися, і я не спільв їх.

41. Се промовив Ісаїя, як видів славу Його й глаголав про Него.

42. Однак ж з князів многи увірували в Него, та задля Фарисейв не визнавали, щоб не вилучено їх із школи.

43. Любили бо славу чоловічу більш, ніж славу Божу.

ГОЛОВА 12.

Тоді Ісус, шестого дня перед пасхою, прийшов у Вітанію, де був Лазар, що був умер, котрого воскресив із мертвих.

2. Зробили тоді Йому вечерю там, і Марта послужувала, Лазар же був один із тих, що сидли за столом.

3. Марія ж, узівши литру миря нардового, правдивого, предрозного, намастила ноги Ісусу, та й обтерла волосем своїм ноги Його; господж повна була духу від мира.

4. Каже тоді один з учеників Його, Юда Слмонів Іскаріотський, що мав Його врадити.

5. Чому мира сього не продано за триста денаріїв та не роздано вбогим?

6. Сказав же се не того, що про вбогих дбав, а що злодій був, і скриньку мав, і, що вкідано, носив.

7. Коли б знали мене, й Отця жого знали б; і від нині знаєте Його, й вдали Його.
8. Каже Йому Филип: Господи, покажи нам Отця, то й буде з нас.
9. Рече йому Ісус: Отілький час я з вами, й не пізнав сси мене, Филипе? Хто вивид мене, вивид Отця; як же ти кажеш: Покажи нам Отця?
10. Хіба не їмеш віри, що я в Отці і Отець у мені? Слова, що я промовлю, від себе не промовляю; Отець же, що в мені пробуває, Той робить діла.
11. Віруйте мені, що я в Отці і Отець у мені; казав ж ні, задля діл самих віруйте мені.
12. Істинно, істинно глаголю вам: Хто вірує в мене, діла, що я роблю, і він робити ме: й більше сього робити ме; бо я до Отця мого йду.
13. І чого просити мене в імя жого, те зроблю, щоб прославились Отець у Сина.
14. Коли чого просити мене в імя жого, я зроблю.
15. Коли любите мене, хроніть заповіді мої.
16. І я вбогаю Отця, і дасть вам инше пошто утішителя, щоб пробував з вами, ми по вік,
17. Духа правди, которого съвіт не може прийняти; бо не видить Його, бо ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в вас буде.
18. Не оставлю вас сиротами: прийду до вас.
19. Ще трохи, й съвіт мене більш не видіти ме; ви ж будете видіти мене, бо я живу, й ви жити мене.
20. Того дня знати мене, що я в Отці моїм, і ви в мені, а я в вас.
21. Хто має заповіді мої і хронить їх, той любить мене; хто ж любить мене, буде люблений від Отця мого, і любить му Його, і облялось йому.
22. Каже Йому Юда, не Іскаріотський: Господи, що воно сть, що маеш нам обьявляти, а не съвітовати?
23. Відказав Ісус і рече йому: Коли хто любить мене, слово мого хронить ме, і Отець мій любить ме його, і до него прийдемо, і оселю в него зробимо.
24. Хто не любить мене, словес моїх

- дїла за столом, проти чого сказав йому.
29. Деякі бо думали, — яко ж бо скриньку мав Юда, — що каже йому Ісус: купи, що треба нам про съвяті; або, щоб що дав убогим.
30. Узявши ж він кусок, зараз вивид; була ж ніч.
31. Як же вивидов, рече Ісус: Тепер прослави ся Син чоловічий, й Бог прослави ся в Йому.
32. Коли Бог прослави ся в Йому, то Бог прославить і Його в собі, і скоро прославить Його.
33. Дітки! ще короткий час я з вами. Шукати мене мене, і яко ж казав я Жидам: Що, куди йду я, ви не можете йти, і вам глаголю тепер.
34. Заповідь нову даю вам: щоб любили один одного. Як я любив вас, щоб і ви любили один одного.
35. По сьому знаги муть усі, що ви мої ученики, коли любов мати мене один до одного.
36. Рече йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: Куди йду, не можеш тепер за мною йти; опісля ж прийдеши за мною.
37. Каже йому Петр: Господи, чому не можу за Тобою йти тепер? Духу твоему за Тебе положу.
38. Відказав йому Ісус: Духу твоему за мене положити? Істинно, істинно глаголю тобі: не запієш пивень, доки мене відречеши ся гринчі.

ГОЛОВА 14.

Нехай не трівожить ся серце ваше. Віруйте в Бога і в мене віруйте.

2. В дому Отця мого осель багатові місць вам.

3. І, як шйду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були.

4. А куди я йду, знаєте, й дорогу знаєте.

5. Каже йому Тома: Господи, не знаємо, куди йдеш; і як можемо дорогу знати?

6. Рече йому Ісус: Я дорога й правда, й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки мною.

10. Рече йому Ісус: Обмытому не треба, як тільки ноги мити, а чистий уверх. І ви чисти, та не всі.
11. Знав бо зрадника ового; тим і сказав: Не всі ви чисти.
12. Як же пообмавав ноги їх і встав одержу своєю, сівши знов, рече їм: Чи знаєте, що зробив я вам?
13. Ви звете мене Учителем і Господем, і добре кажете, се бо я.
14. Коли ж я помив вам ноги, Господь і Учитель, то й ви повинні один одному обмавати ноги.
15. Приклад бо дав вам, і як я робив вам, і ви робіть.
16. Істинно, істинно глаголю вам: Несть слуга більший пана свого, ані посланець більший посланшого його.
17. Коли се знаєте, то блаженні ви, коли робити мене се.
18. Не про всіх вас глаголю: я знаю кого вибрав; та щоб писання справдилось: Хто їсть во мною хліб, щидвав на мене пияту слово.
19. Від нині глаголю вам, перше ніж стало ся, щоб, як станеть ся, увирували, що се я.
20. Істинно, істинно глаголю вам: Хто приймає, коли я кого пішлю, мене приймає; а хто мене не приймає, не має Посланшого мене.
21. Се промовивши Ісус, зворушив ся духом, і озвнїкував і рече: Істинно, істинно глаголю вам, що один із вас ізрадіть мене.
22. Зярались тоді між собою ученики, сумніваючись, про кого Він говорить.
23. Був же за столом один із учеників Його на лоні Ісусовим, которого любив Ісус.
24. Сьому кивнув Симон Петр, щоб спитав, хто б се був, про кого говорить.
25. Пригорнувшись той до груди Ісусових, каже йому: Господи, хто се?
26. Відказав Ісус: Той, кому я умочивши кусок, подам. І, вмочивши кусок, дав Юді Симонову Іскаріотському.
27. А за куском увійшов той і него сатага. Рече ж йому Ісус: Що робив, роби швидко.
28. Сього не зрозумів ніхто, що ситильки ноги мої, та й руки й голову.

ГОЛОВА 13.

Перед съвѣтом же пещих, знаючи Ісус, що прийшла Його година, щоб айти з съвіту сього до Отця, — любивши своїх, що були в съвітї, до кінця любив їх.

2. І по вечері, як діявол уже вкинув у серце Юді Симонового Іскаріотського, щоб Його зрадив.

3. знаючи Ісус, що все дав йому Отець у руки, й що від Бога вивидов, і до Бога йде.

4. устас заа вечері і склада одержу; і, взявши рушник, підперезавсь.

5. Після того налив води в умивальницю, та й почав обмавати ноги ученикам та обирати рушником, котрим був підперезаний.

6. Приходять же до Симона Петра, й каже йому той: Господи, Ти обмаваєш ноги мої?

7. Відказав Ісус, і рече йому: Що я роблю, ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля.

8. Каже йому Петр: Не мочи мещ ніг моїх до віку. Відказав йому Ісус: Як не обмлю тебе, не мочи мещ часті во мною.

9. Каже йому Симон Петр: Господи, не тільки ноги мої, та й руки й голову.

сане в законі їх: Що зневажили мене в саду, і не будете відіти мене, а знов трохи, і побачите мене, і: Бо я йду до Отця?

ГОЛОВА 16.

18. Кажали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже.

19. Знав же Ісус, що хотіли Його спитати, й рече їм: Про се розинутесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете відіти мене, а знов: трохи, і побачите мене?

20. Істинно, істинно глаголю вам: Що плакати й ридати будете ви, святі же веселитесь; ви ж смуткувати мете, та смутком ваш на радощі обернеться.

21. Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро ж уродить дитину, вже не пам'ятає муки з роду.

22. І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і веселиться серце ваше, і радощів ваших ніхто не візьме од вас.

23. І того дня в мене не питати м'єте. Істинно, істинно глаголю вам: Що того ні попросите в Отця ім'ям моїм, дасть вам.

24. Досі не просили нічого в ім'я моє. Просіть, то й приймете, щоб радість ваша була повна.

25. Оце приповістями глаголав вам; та приде час, що більше вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу вам.

26. Того дня просити мете в ім'я моє, і не глаголю вам, що я просити му Отця за вас.

27. Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов.

28. Я вийшов од Отця, і прийшов на світ. Знов оставляю світ і йду до Отця.

29. Кажуть Йому ученики Його: Отже тепер явно глаголеши, і приповістями ніякої не кажеш.

30. Тепер знаємо, що знаєш усе, і не треба, щоб хто питав Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов еси.

31. Відказав їм Ісус: Тепер віруєте?

32. Ось приде час, і нині прийшов, щоб ви розспались кожей у свій бік, а мене самого зоставили; та я не сам, бо Отець во мною.

33. Се глаголав я вам, щоб у мені

26. Як же прийде Утішитель, що я ішло вам од Отця, Дух правди, що від Отця виходить, Той сьвідкувати же про мене.

27. І ви ж сьвідкувати мете: бо від дитину ви зо мною.

1. Се робити муть вам, бо не знали від Отця, ні мене.

2. Та се сказав я вам, щоб, як приде час, згадали про се, що я глаголав вам: бо з вами був.

3. Тепер же йду до Пославшого мене; й ніхто з вас не питає мене: Куди йдеш?

4. Та що се сказав я вам, смуток спованив ваше серце.

5. Тільки ж я правду глаголю вам: дуче вам, щоб а пішов; як бо не піду, Утішитель не прийде до вас; як же піду, пришлю Його до вас.

6. А Той прийшовши, докорить світові за гріх, і за правду, і за суд: 9. за гріх бо не вірують у мене; 10. за правду ж, бо я до Отця мого йду, й більше не побачите мене; 11. за суд, бо князь світа сьото о-суджений.

12. Ще багато маю глаголати вам, та ви не можете носити нині.

13. Як же приде той Дух правди, бо то провере вас до всякої правди; бо глаголати ме не від себе, а все, що чути ме, буде глаголати, й що настале, звістать вам.

14. Той мене прославлять: бо з мого прийме і звістать вам.

15. Усе, що має Отець, — має: тим я сказав, що з мого Він прийме, і звістать вам.

16. Трохи, і не будете відіти мене; а знов трохи, і побачите мене; бо я йду до Отця.

17. Кажали тоді деякі з учеників Його між собою: Що се, що каже нам: то побачити мене, а знов трохи, і побачите мене, і: Бо я йду до Отця?

18. Кажали ж: Що се, що каже: Трохи? Не знаємо, що Він каже.

19. Знав же Ісус, що хотіли Його спитати, й рече їм: Про се розинутесь між собою, що я сказав: Трохи, і не будете відіти мене, а знов: трохи, і побачите мене?

20. Істинно, істинно глаголю вам: Що плакати й ридати будете ви, святі же веселитесь; ви ж смуткувати мете, та смутком ваш на радощі обернеться.

21. Жінка як роджає, смуток має, бо прийшла година її; скоро ж уродить дитину, вже не пам'ятає муки з роду.

22. І ви оце тепер смуток маєте; знов же побачу вас, і веселиться серце ваше, і радощів ваших ніхто не візьме од вас.

23. І того дня в мене не питати м'єте. Істинно, істинно глаголю вам: Що того ні попросите в Отця ім'ям моїм, дасть вам.

24. Досі не просили нічого в ім'я моє. Просіть, то й приймете, щоб радість ваша була повна.

25. Оце приповістями глаголав вам; та приде час, що більше вже приповістями не глаголати му вам, а явно про Отця звіщу вам.

26. Того дня просити мете в ім'я моє, і не глаголю вам, що я просити му Отця за вас.

27. Сам бо Отець любить вас; бо ви мене полюбили, й увірували, що я від Бога вийшов.

28. Я вийшов од Отця, і прийшов на світ. Знов оставляю світ і йду до Отця.

29. Кажуть Йому ученики Його: Отже тепер явно глаголеши, і приповістями ніякої не кажеш.

30. Тепер знаємо, що знаєш усе, і не треба, щоб хто питав Тебе. По сьому віруємо, що від Бога вийшов еси.

31. Відказав їм Ісус: Тепер віруєте?

32. Ось приде час, і нині прийшов, щоб ви розспались кожей у свій бік, а мене самого зоставили; та я не сам, бо Отець во мною.

33. Се глаголав я вам, щоб у мені

ГОЛОВА 15.

не хоронити; а слово, що ви чуєте, не має, а пославшого мене Отця.

25. Се я глаголав вам, у вас пробувають.

26. Утішитель же, Дух святий, якого я ішло вам, що він прийде до вас, Той навчає вас усього, і пригадає вам усе, що я глаголав вам.

27. Упокій оставляю вам, мій упокій даю вам; не, якщо ж свят дає, я даю вам. Нехай не трівожить ся серце ваше, ані лякаєть ся.

28. Ви чули, що я глаголав вам: Йду, й прийду до вас. Коли б любили мене, зрадили б, що я сказав: Йду до Отця; бо Отець мій більший мене.

29. І оце глаголав вам, перш ніж тому стати ся, щоб, як станеть ся, увірували.

30. Вже більш не говорити му багато з вами, їде бо князь світа сьото, й у мені не має нічого.

31. Та, щоб знав світ, що я люблю Отця, і, якщо ж заповідав мені Отець, так чиню. Уставайте, ходімо з від'їзду.

1. Правда виноградина, а Отець мій виноградар.

2. Кожну вітку в мене, що не родить овоцц, вітчинає її, а кожну, що родить овоцц, обчищує її, щоб більш овоцц родила.

3. Вже ви чисті через слово, що я глаголав вам.

4. Пробуйте в мені, і я в вас. Якщо ж вітка не може овоцц родити від себе, коли не пробувати ме на виноградині, так ані ви, коли в мені не будете пробувати.

5. Я виноградина, ви вітте. Хто пробував в мені, а я в йому, той принесе багато овоцц; бо без мене не може робити нічого.

6. Коли хто не пробував в мені, буде вакинутий геть, як вінута, і вогонь, і зберуть їх, та й кинуть в огонь, і згорять.

7. Коли пробувати мете в мені, а слова мої пробувати муть в вас, то чого хочете, просити мете, і станеть ся.

8. У сьому прославив ся Отець мій,

вній мамі. У святі горі мати мете, тільки ж бодрить ся: я побідав світ.

ГОЛОВА 17.

Се глаголав Ісус, і зняв очі свої на небо, і рече: Отче! прийшла година; прослав Сина Твого, щоб і Син Твій прославив Тебе.

2. Яко ж дав esi Йому власть над усіма тілами, щоб усім, що дав esi Йому, дав вічне життя.

3. Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдшеного Бога, да якого післав esi, Ісуса Христа.

4. Я прославив Тебе на землі: дію князя, що дав esi мені робота.

5. А тепер прослав мене Тв. Отче, у Тебе самого славою, що мав я в Тебе, перш ніж світину бути.

6. Обявив я ім. Твоє людям, що дав esi мені з свята. Твої були воли, а Ти мені їх дав; і слово Твоє хоронили вони.

7. Тепер зрозуміли вони, що, скільки дав esi мені, все від Тебе.

8. Бо слова, що дав esi мені, дав я ім; і вони прийняли їх зрозуміли справді, що від Тебе прийшов я, і увіривали, що Ти мене післав.

9. Я про них молю, не про світ молю, а про тих, що дав esi мені, бо воли Твої.

10. І все моє Твоє, і Твоє моє, і я прославив ся в них.

11. І вже більш я не в святі, а сі в святі, і я до Тебе йду. Отче святій, збережи їх в ім. Твоє, тих, котрих дав esi мені, щоб були одно, яко ж ми.

12. Як був я з ними на святі, а беріг їх в ім. Твоє; котрих дав esi мені, стеріг я, і ніхто з них не погиб, тільки Син полюбельний, щоб післав на справділось.

13. Тепер же до Тебе йду, і се глаголю в святі, щоб мали радість мою повну в собі.

14. Я дав ім слово Твоє, і світ ананасів їх, бо вони не в святі, яко ж я не в святі.

15. Не молю, щоб узав їх із свята, а щоб зберіг їх од зла.

16. Не з свята вони, яко ж я не з свята.

* Сподосипнами.

7. Знов же спитав їх: Кого шукаєте? Вони ж сказали: Ісуса Назарей.

8. Відказав Ісус: Сказав вам, що се я. Коли ж мене шукаєте, дайте сим відіти.

9. Щоб справділось слово, що промовив: Що котрих дав esi мені, не втубив я з них нікого.

10. Тоді Симон Петр, маючи мет, звинив його, і вдарив слугу архирейського, та й відгав йому уху праве. Було ж імя слуги Малх.

11. Рече тоді Ісус Петрови: Вкни меч твій у похву. Чашу, що дав мені Отець, хіба не пити її?

12. Тоді рота, й тисячник, і слуги Жидівські схопили Ісуса, та й звязали його,

13. і повели його перш до Анни, був бо тестем Камаї, що був архиреем того року.

14. Був же Камає той, що порадив Жидам, що лутче нехай один чоловік умре за людей.

15. Пішов же слідом за Ісусом Симон Петр та ще другий ученик. Той же ученик був знаний архиреви, і прийшов з Ісусом у двір архирейський.

16. Петр же стояв перед дверима двору. Вийшов тоді другий ученик, що був знаний архиреви, і сказав дверниці, і ввела Петра.

17. Каже тоді слуга дверниці чоловіка свого: Чи й ти esi з учеників чоловіка свого? Каже той: Ні.

18. Стояли ж раби й слуги, що розложили огонь; холодно бо було, та й гринес. Стояв з ними й Петр, і грив ся.

19. Тоді архирей спитав Ісуса про учеників його й про науку його.

20. Відказав йому Ісус: Я глаголав яно світлові; а заведи учив у школі і в церкві, куди Жиди заведи сходять ся, і потай не глаголав нічого.

21. Чого мене питаєш? Спитай тих, що слухали, що я глаголав ім; ось вони знають, що я казав.

22. Як же Він се промовив, один із слуг, стоячи тут, ударив у лице Ісуса, кажучи: Так відказуєш архиреві?

23. Відказав йому Ісус: Коли недо-

бре сказав я, свідкуй про недобре; коли добре, за що мене беш?

24. Післав його Анна звязаного до Камаї архирея.

25. Симон же Петр стояв та грив ся. Кажуть тоді йому: Чи й ти з його учеників? Він же відрік ся і сказав: Ні.

26. Каже один із слуг архирейських, своєю того, котрому відгав Петр ух: Чи ж не бачив я тебе в саду з Ним?

27. Знов тоді відрік ся Петр, і гарз півень заівав.

28. Ведуть тоді Ісуса від Камаї у претор; був же ранок; і не ввійшли вони в претор, щоб не ологанитис та щоб їсти їм пасху.

29. Вийшов тоді Пилаг до них, і каже: Яку вини приносите на чоловіка цього?

30. Озвались і казали йому: Коли б Він не був ніхотій, не видавали б ми його тобі.

31. Каже тоді ім Пилаг: Візьміть же його й по закону вашому осудіть його. Сказали тоді йому Жиди: Нам не годять ся вбавляти нікого.

32. Щоб Ісусове слово справділось, що промовив, ознаючи, якою смертю має вмерти.

33. Увійшов тоді знов Пилаг у претор, і покликав Ісуса, і каже йому: Ти esi цар Жидівський?

34. Відказав йому Ісус: Від себе ти се говориши, чи інші тобі сказали про мене?

35. Озавсь Пилаг: Хіба я Жид? Нарід Твій і архирей видали мені Тебе. Що зробив esi?

36. Відказав Ісус: Царство моє не од свята свого. Коли б од свята свого було царство моє, слуги мої воювали б, щоб не видано мене Жидам; тільки ж царство моє не звідля.

37. Рече тоді йому Пилаг: Так Ти цар? Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожне, хто від правди, слухася голосу.

38. Каже йому Пилаг: Що таке правда? І, се сказавши, знов вийшов до Жидів, і каже ім: Ніякої вини не внаходжу я в Йому.

39. Бать же звичай у вас, щоб одного вам відпускав я на паску. Хочете ж, щоб випустив вам царя Жидівського.

40. Закричали тоді вони всі знов, кажучи: Не Сього, а Вараву. Був же Варава розбійник.

ГОЛОВА 19.

Тоді узав Пилат Ісуса, та й бив його.

2. А воїни спілвши вінель із терни, наїдли на голову йому, і в одезу червоному одягли його,

3. і казали: Радуй ся, царю Жидівський! і били його в лице.

4. Вийшов тоді знов Пилат, і каже їм: Ось я виводжу вам його, щоб знали, що в йому ніякої вини не знаходжу.

5. Вийшов тоді Ісус у терновім вінці і в червоній одязі. І каже їм Пилат: Ось, чоловік!

6. Як же побачили його архиєрей та слуги, то закричали, кажучи: Роспни, роспни його! Каже їм Пилат: Визьміть ви його, та й розпніть; а бо не знаходжу в йому вини.

7. Відказали йому Жиди: Ми закон маємо, і по закону нашому повинні умерти, бо він себе Сином Божим зробив.

8. Як же почув Пилат се слово, то ще більше злякав ся,

9. і звійшов у претор знов, і каже Ісусові: Відділя ся ти? Ісус же одповіди не дав йому.

10. Каже тоді йому Пилат: До мене не говориш? Не знаеш, що власть маю розпнати тебе, і власть маю відпустити тебе?

11. Відказав Ісус: Не мав би еси власти ніякої надо мною, коли б не було тобі дано звши. Гим, хто видав мене тобі, більший гріх має.

12. З того часу шукав Пилат опустити його; Жиди ж кричали, кажучи: Коли Сього відпустиш, не еси друг Кесареви. Всякий, хто царем себе робить, прогнать ся Кесареві.

13. Пилат же, почувши таке слово, вклав Ісуса, та й сів на сулиці, що зване Литостротос, а по єврейски: Гавата.

* Намігн.

вони ж, напоївши губку оглою і настромивши, піднесли йому до уст.

30. Скушавши ж опчу Ісуса, рече: Звершилось; і, схиливши голову, видав духа.

31. Жиди ж, щоб не зоставис на хрестах тіла в суботу (був бо великий день тієї суботи), благали Пилата, щоб попередивали їм голміки, та й поїдївали.

32. Прийшли тоді воїни, й первому поломли ноги, й другому розпнату в Ним.

33. До Ісуса ж прийшовши, як пофачив його вже мертвого, не перемали йому ніг;

34. а один з воїнів проколос йому списом бік, і враз вийшла кров і розда.

35. І той, що бачив се, засвідчував, і правдиве свідчення його; і знає він, що говорять правду, щоб ви вірували.

36. Сталось бо се, щоб писання справдилось: Кість його не буде переломлена.

37. І знов инше писанне рече: Давти муть ся на того, кого проколоти.

38. Писаня се сього благав Пилат Ісусе з Ариматеї (бувши учеником Ісусовим, потайним же задля страху Жидівського), щоб зняти тіло Ісусове; й дозволив Пилат. Прийшов тоді і вязав Ісусове.

39. Прийшов же й Никодим, що приходив перше до Ісуса в ночі, принісши змішаної смірнї й алое фуктив із собою.

40. Взяли тоді тіло Ісусове, і обгорнули полотном з пахотами, як се звичай у Жидів ховаги.

41. Був же на місці, де розляга Ісусово, сід, а в саду новий гріб, в котрому ніколи нікого не положено.

42. Там оце положжи Ісуса задля пиянці Жидівської; бо поблизу був гріб.

ГОЛОВА 20.

Першого же дня тижня приходить Марія Магдалина вранці, як ще було темно, до гробу, і бачить, що камена одвалено від гробу.

2. Бїжить тоді, і приходить до Симона Петра та другого ученика, котрого любив Ісус, і каже їм: Узяго Голота з гробу, і не знаємо, де положено його.

3. Вийшов тоді Петр і другий ученик, і прийшли до гробу.

4. Бгли ж обидва разом, та другий ученик побіг скоріш Петра, і прийшов первий до гробу.

5. І нахилившись, бачить, що лежить полотно, та не ввійшов.

6. Приходить тоді Симон Петр сідом за ним, і ввійшов у гріб, і видить, що лежить полотно,

7. а хустка, що була на голові його, не з полотном лежала, а осторонь ваята, на одному місці.

8. Тоді ж увійшов і другий ученик, що прийшов первий до гробу, і видів, і вірував.

9. Ще бо не знали писання, що мав він з мертвих воскреснути.

10. Шийши ж тоді ученики знов до себе.

11. Марія ж стояла перед гробом, плачучи, зяввору; як же плакала, нахилилась у гріб,

12. і видить двох ангелів у білому одязі, один у головах, а один у ногах, де лежало тіло Ісусове.

13. І казуть вони їй: Жєно, чого плачеш? Каже їм: Бо взято Господя моего, і не знаю, де положено його.

14. І промовявши се, обернулась назад, і видить Ісуса стоячого, та й не знала, що се Ісус.

15. Рече їй Ісус: Жєно, чого плачеш? кого шукаєш? Вона, думуючи, що се садівник, каже йому: Добродію, коли ти виніс Ісуса, скажи мені, де його положив, і я його візьму.

16. Рече їй Ісус: Маріє. Обернувшись вона, каже йому: Равуні, чи то б еказати: Учителю.

17. Рече їй Ісус: Не приторкаєсь до мене; ще бо не зійшов до Отця моего, а йди до братів моих, та скажи їм: Я схожу до Отця моего й Отця вашого, й Бога моего й Бога вашого.

18. Приходить Марія Магдалина, звичаючи ученикам, що бачила Голота, й що він се промовив їй.

19. Як же був вечер дня того, першого на тижні, як двері були замкнені,

ні, де зібрались ученики задля страху перед Жидами, прийшов Ісус та й став посередній, і рече їм: Упокійсям.

20. І, се промовивши, показав їм свої руки, і бік свій. Зраділи тоді ученики, побачивши Господа.

21. Рече же їм Ісус ізнов: Упокійсям. Яко ж послав мене Отець, і я послав вас.

22. І, се промовивши, дхнув, і рече їм: Приймайте Духа святого.

23. Кому відпустите гріхи, відпустять ся їм; кому задержите, задержать ся.

24. Тома ж, один з дванадцяти, на прізвисьце Близняк, не був з ними, як прийшов Ісус.

25. Сказали йому другі ученики: Ми ввидли Господа. Він же сказав їм: Коли не побачу на руках Його рани одгвінкі, і не вложу руки мові в бік Його, не віриму віри.

26. А по восьми днях знов були в середній ученики Його, й Тома з ними. Приходить Ісус, як двері були замкнені, і став посередній, і рече: Вірокий вам.

27. Опісля рече до Томи: Подай палець твій сюди, й подивися на руки мої, і подай руку твою, і вложи в бік мій, та й не будь невірний, а вірний.

28. І омовившись Тома, каже йому: Господи мій і Бог мій.

29. Рече йому Ісус: Що видів єси мене, Томо, увірвав єси; блаженні, що не виділи, та й вірували.

30. Багато ж інших ознак робив Ісус перед учениками своїми, що не написані в книзі сій.

31. Се ж написано, щоб ви вірували, що Ісус єсть Христос, Сын Божий, і щоб, віруючи, життя мали в імя Його.

ГОЛОВА 21.

Після сього зявив ся знов Ісус ученикам на морі Тиверійському; зявив ся ж так.

2. Були в купі Симон Петр та Тома, на прізвисьце Близняк, та Натанал із Кани Галлійської, та сини Зеведеєві, та інших учеників Його двоє.

3. Каже їм Симон Петр: Пійду рибалити, як ви зібратесь, а я з вами.

ловити. Кажуть вони йому: Пійдемо й ми з тобою. Вийшли та й улязли враз у човен; та не шиймали тієї ночі нічого.

4. Як же настав уже ранок, стояв Ісус на березі; та не знали ученики, що се був Ісус.

5. Рече тоді їм Ісус: Діти, чи маєте що їсти? Відказали йому: Ні.

6. Він же рече їм: Закавіть невода з правого боку човна, та й знайдете. Закинули ж, і вже не вловили його витягти задля множества риби.

7. Каже тоді ученик той, котрого любив Ісус, Петрові: Се Господь. Симон же Петр, почувши, що се Господь, підперезавсь (був бо нагий), та й кинувся у море.

8. Інші ж ученики човником приплили (бо недалеко були від землі, а локот на двісті), тигнувши невода з рибою.

9. Скоро вийшли на землю, бачать розложений жар, а на йому рибу і хліб.

10. Рече їм Ісус: Принесіть риби, що вловили тепер.

11. Уліз же Симон Петр, та й витяг невід на землю ловен риби великої, сто й п'ятдесят і три; і хоч стільки її було, не порвав ся невід.

12. Рече їм Ісус: Діть обидайте. Ніхто ж не важив ся з учеників спитати його: Хто Ти єси? знаючи, що се Господь.

13. Приходить тоді Ісус і бере хліб, та й дає їм, і риба так само.

14. Се вже втретє зявився Ісус ученикам своїм, уставши з мертвих.

15. Як же обідали, рече Ісус Симону Петру: Симоне Йонне, чи любиш мене більш, ніж сі? Каже йому: Так, Господи; Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси агнята мої.

16. Рече йому знов утретє: Симоне Йонне, чи любиш мене? Каже йому: Так, Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе. Рече йому: Паси вівці мої.

17. Рече йому втретє: Симоне Йонне, чи любиш мене? Засмутив ся Петр, що сказав йому втретє: Чи любиш мене? й каже йому: Господи, Ти все знаєш; Ти знаєш, що люблю Тебе. Рече йому Ісус: Паси вівці мої.

18. Істинно, істинно кажу тобі: Як

був єси молодий, то підперізував ся сам, і ходив єси куди хотів; як же вістарієш ся, то простягнеш руки твої, і який тебе підперезе, й поведе, куди не хочеш.

19. Се ж промовив, ознакуючи, якою смертю прославить Бога. І, сказавши се, рече йому: Йди слідом за мною.

20. І обернувшись Петр, бачить ученика, котрого любив Ісус, слідом до чого, що й на вечері пригортав до грудей Його, і питає: Господи, хто се, що зрадить Тебе?

21. Сього побачивши Петр, каже Ісусові: Господи, сей же що?

ДІЯННЯ СВЯТИХ АПОСТОЛІВ.

ГОЛОВА 1.

Перше оповідання написав я, Теофане, про все, що Ісус робив і навчав.

2. аж до дня, котрого вовеіє ся, вповищавши через Духа святого апостолам, котрих вибрав;

3. перед котрими явив ся Він живий після мукі своєї у многих ознаках; і бачили його сорок днів, і гласяв про царство Боже;

4. і зібравши їх, заповів їм, з Брусалму не виходити, а дождатись обітвання Отця, що про Него чули від мене.

5. Во Іван хрестив водою; ви ж хрестити маєте Духом святым по немогах сіх днів.

6. Вони ж зійшовшись питали Його, кажучи: Господи, чи не під сей час поставиш Ти знов царство Ізраїльське?

7. Рече ж до них: Не вам єсть розуміти час і пору, що Отець положив у своїй власті.

8. А приймете силу, як зійде сьвятий Дух на вас; і будете мені свідками в Брусалмі й у всій Юдеї і Самарії, і до краю землі.

9. І, се промовивши, як дивились вони, зняв ся угору, і хмара взяла його від очей їх.

10. І, як вони швидко дивились на

небо, як Він відходив, аж ось два мужі стали перед ними в білій одежі,

11. котрі й сказали: Мужі Галилейські, чого стоїте, дивлячись на небо? Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як виділи ви Його, сходзячого на небо.

12. Тоді вернулись вони в Брусалмі із гори, званої Оливної, що поблизу Брусалму на субітний день хопи.

13. І вийшовши, зійшли на гірничу, де пробували Петр та Яков, та Йоан, та Андрей, Філіп та Тома, Вартоломей и Матеї, Яков Алксієв та Симон Зилот, та Юра Яковів.

14. Усі вони пробували оплоушко в молитві і благанню — з жінками й Марією, матіррю Ісусовою, і з братами Його.

15. І ставши тими днями Петр посеред учеників, рече (було ж число імен укупі до ста двадцяти):

16. Мужі брата! треба було справдитись писанню сьому, що прорік Дух святий устами Давидовими про Юду, що став ся провордерем тих, котрі скопили Ісуса.

17. Полічено ж його до того, і прийняв був долю служення сього.

18. Сей чоловік придбав поле за нагороду несправедну, і, вивавши сторч, приграв надров, і вийшло усе нутро його.

19. І відомо стало всім доумучним у